

Aksel Larsens tale i Folketinget

Taler

Aksel Larsen
Formand for Danmarks
Kommunistisk Parti

Dato

4. juli 1940

Sted

Folketinget

Det egentlige Danmark

Jeg ønsker at sige til den såkaldte nationale samlings ordfører, at ord gør det ikke, og ordet Danmark gentaget indtil hæshed gør det ikke og betyder intet. Det, det drejer sig om, er, hvordan man forstår det, hvilke begreber man forbinder med det, hvilken betydning man lægger i det: Nok så mange ord, nok så smukt formet, og med nok så mange gange ordet Danmark gentaget, ændrer ikke den kendsgerning, at i det Danmark, hvori vi befinder os, dér er der rige og fattige, dér er der overklasse og underklasse. Det ændrer ikke, at samfundsforholdene er uretfærdige og urimelige. Det ændrer ikke, at det danske folkesamfund endnu er et kapitalistisk samfund, og at kapitalismen betyder de fås udbytning af de mange, betyder ulykke for folkenes masser og betyder, som vi har fået det så kraftigt anskueliggjort 20 år efter den krig, der skulle være den sidste i menneskeheden historie, krig og død og national undertrykkelse. Det ændrer ikke, at dette uretfærdige og urimelige samfund må menneskeheden og må det danske samfund stræbe efter at få afskaffet og erstattet med et nyt og retfærdigt folkesamfund.

Danmark, det er sagt så tit - men hvem udgør Danmark? For mig udgøres det egentlige Danmark af arbejderen ved maskinen eller på stilladset, af bonden bag ploven, fiskeren, som røgter sit garn, håndværkeren på sit værksted, den

intellektuelle ved sin syssel; men det egentlige Danmark udgøres ikke for mig af kapitalisterne, som udnytter hele det arbejdende Danmark og raner dets arbejdes frugter.

Vi er ved proklamationen i dagspressen og gennem de taler, som er holdt her, blevet præsenteret for noget, der kalder sig den danske nationale samling, altså en art nationalt samlingsparti eller spiren til et sådant. De partier, der har dannet det, hævder selv, at de er de eneste, der er i kontakt med grundloven her i dette land, og altså vel de eneste, der har ret til at eksistere, tale, bestemme og styre. De glemmer, at selve deres principløse partikoalition er i den stærkest mulige strid med grundlovens ånd og med demokratiets principper. De glemmer, at den slags er forsøgt før andetsteds og har lidt skibbrud, og de er mere naive end tilladeligt, når de tror, at Danmark i den henseende skal være en undtagelse, at et sådant misfoster skal have levedygtighed her i landet.

For så vidt kunne jeg være fristet til at gratulere dem til dette samlingsparti, dette fælles partiskib, hvor de alle sammen er i samme båd, og hvor formentlig hr. Oluf Pedersen, der jo dog holdt programtalen her, er den åndelige vimpel og samtidig den fysiske ballast. Jeg vil i hvert fald have lov til at minde dem, der engang har sat sig ind i den slags absolut gyldige teorier og ved, at jeg har ret, om, at det er en umulighed i et klassesamfund at danne et reelt nationalt enhedsparti: Naturligvis kan det gøres en tid som form, men det kan ikke lade sig gøre at eksistere uden principper, og når man i den udsendte fælleserklæring siger, at alle bortkaster deres principper - hvorpå det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, straks efter får et tilbagefald og ikke vil stemme for indirekte skatter -, kan dette kun betyde, at de, der eventuelt havde eller måtte engang have haft antikapitalistiske principper, har ofret og bortkastet disse til fordel for det kapitalistiske samfunds og overklassens principper, det vil sige har ofret folkets, det arbejdende Danmarks interesser til fordel for en fåtallig overklassens interesser.

At det er dette, der er sket, det har vi allerede fået dokumenteret gennem den lovgivning, der er gennemført såvel før som efter den 9. april.

Det, vi forstår efter de taler, der er holdt, den erklæring, der er udsendt, og efter statsministerens udtalelser her, er altså, at der skal komme mere, det skal blive værre endnu. Oplysende er det i den henseende, at det eneste, fællesudtalelsen egentlig siger konkret, er, at det ubetalte eller i hvert fald elendigt betalte tvangsarbejde skal gøres obligatorisk her i Danmark.

Dette såkaldte nationale samlingsparti befinder sig på mange måder i en skarp konkurrence med det, man kunne have lov til at kalde en lille Entente eller Balkanententen i denne sal. Det er folk, som går mere hårdt til værks, mere rabiater frem, og om hvis hensigt jo ingen er i tvivl. Det, som det nationale samlingsparti siger, er: Lad endelig os få lov til at blive ved magten og besørge flådningsen. Socialdemokratiets leder tilføjer trøstende over for arbejderne: Det gør da aldrig så ondt, når det er os selv, der fører kniven, lad os endelig for at udgå at risikere at blive slået ihjel gå hen og begå selvmord. Vi har netop også i de sidste par dage fået beviser for, at hver gang den koalition, som under det ærede medlem hr. Frits Clausen førerskab optræder på tinge som uden for tinge med mere eller mindre held, hver gang den har gjort et fremstød, fremsat en forespørgsel, lavet en demonstration eller hvad det nu bliver til, bliver der reelt givet en indrømmelse fra regeringens og rigsdagsflertallets side til de mest reaktionære og de mest rabiater kredse i dette land. Jeg tror ikke på, at det er en tilfældighed, at denne fælleserklæring og dette ilfærdige arbejde på en ny fællesregering kom i gang umiddelbart efter Roskildebegivenhederne, lige så lidt som jeg tror på, det var en tilfældighed, at smørprisen blev sat i vejret umiddelbart efter, at proklamationen fra Knud Bach og Frits Clausen var kommet.

Man har her påberåbt sig dels kongen og dels folket. Nogle talere har mere påberåbt sig kongen, andre har haft lidt mere tilbøjelighed til at påberåbe sig folket. Jeg for mit vedkommende tror på folket. Jeg ved, at dette danske folk længe kan tåle, længe kan lade sig vildføre og se sin tillid svigtet, men jeg ved også, at den dag kommer, hvor folket tager sin skæbne i sin egen hånd og selv former sin egen tilværelse, bygger sin egen fremtid.

Jeg vil sige til dem, der her har trøstet sig selv med deres angivelige 1.700.000 vælgere og trøstet sig selv med påstanden om, at enhver kritik af deres hidtidige glørværdige regeringsarbejde har mødt kold afvisning fra folket og fra deres egne vælgere, at jeg kan ikke have noget imod, hvis det kan være dem en stakket trøst, men de ved jo i hvert fald selv, at dette ikke er rigtigt, og jeg henstiller til dem at tænke lidt over murervalget i København og forskellige andre begivenheder i fagbevægelsen; så vil de se, at tilfredsheden med deres handlinger er gået fløjten og at, uanset hvor stort et stemmetal de kan bygge på ved et valg, der er forsegleet for et år siden, ser det noget anderledes ud med stemningen i det danske folk i dag.

Det var altid folket selv, der reddede og bevarede landet, når det var i den største nød. Det var aldrig de store og mægtige, de foretrak at ordne sig med de fremmede – hvis det ikke kunne være andet – i fællesskab med dem at flå det arbejdende folk i Danmark. Dette danske folk vil nu formå at sikre og betrygge sin fremtid. Det udgøres ikke af herremænd inden for eller uden for hr. Frits Clausens brigade. Det udgøres ikke af kuponklippere, industribaroner, storgrossister og ligestillede, der altid kun ofrer i ord, men i gerning ikke bestiller andet end at rane til sig, at mæske sig på folkekroppens bekostning. Nej, folket – det er som Danmarks store søn Martin Andersen Nexø siger, det egentlige Danmark. Og Danmark – siger Martin Andersen Nexø – det er for mig kredsen af de trofaste, der ofrer deres for at bygge med på en ny tilværelse.

Tags

Danmarks Kommunistiske Parti, Folketingstale, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/aksel-larsens-tale-i-folketinget>